

ся възхищава, сж хайдутитѣ. Но да не забравяме и това важно и историческо обстоятелство, което е предшествувало, което е създадо тия херои. И най-скромнитѣ и чисто-художествени писатели и поети, колкото и да ся вардятъ етѣ съврѣмениитѣ настроения на своитѣ съотечественици, неможатъ да останатъ чужди на тия вълнения. А покойницятъ не е билъ само беллетристъ, както казахъ вече.

Пълно право е ималъ той по онова врѣме да ся възхищава отъ народнитѣ хайдуци. Когато съврѣменицитѣ хжшове четяли тие негови повѣсти, когато ся описвало, какъ народний хайдутинъ, на чело на своята дружина, кърваво отмъщава на тираниитѣ, за своята майка, за своята грабната сестра и братъ, то книгата треперяла въ ръцѣтъ му, а той самъ подскачалъ отъ мѣстото си. Съгласни сме ние съ нашиятъ писателъ, че не е можалъ той да симпатизира на дѣдо Ходжиевци, на българитѣ чиновници при В. Порта, които сж биле най-ягкитѣ дѣреци на турското царство и на различни други студени разсѣдници. По онова врѣме, народнитѣ хайдути, които сж скитали по Стара Планина да отмъщаватъ, ся биле най-идеалнитѣ хора. Казахъ, гдѣто му бѣше мѣстото, че за него е нѣмало авторитети, нѣ е имало желѣзно убѣждение, принципи и идеи, прѣдъ които той е принасялъ жертва всѣкого. Той възпроизведе Левски, Ботева, Бенковски, Волова,